

МАЙСТОРЪ КОЧО

Въ нашето село има само единъ ковачъ. И всички му казватъ майсторъ Кочо. Чуденъ човѣкъ е той. Кждето и да тръгне, въ джоба си носи единъ чукъ и нѣколко гвоздеа. И, щомъ види повредена нѣкоя врата, или откъртена дъска отъ нѣкоя ограда, веднага я заковава.

Майсторъ Кочо не е отъ наше село. Той билъ роденъ нѣкжде далечъ. Още, когато билъ на 14 години, баща му се поминалъ, като не оставилъ никакво наследство. Осиротѣлитѣ деца се прѣснали да си дирятъ прехраната. Малкиятъ Кочо нѣмалъ още занаятъ. Докато билъ живъ баща му, той се навѣрталъ около него въ ковачницата. Следъ смъртта му взелъ чука и клещитѣ, които оставилъ баща му, и тръгналъ да си дири щастието. Като стигналъ до нашето село, спрѣлъ край него. Тамъ имало градина. Вратата ѝ била разкована. Той извадилъ чука, клещитѣ и нѣколко гвоздеа и веднага я заковалъ. Случило се, че селскиятъ кметъ видѣлъ това. Той останалъ много очуденъ. Стопанинътъ на градината толкова пжти до тогава е виждалъ счупената врата и не я поправялъ. А тоя чуждъ човѣкъ не можалъ да търпи. Той я поправилъ веднага, щомъ я видѣлъ. Кметътъ искалъ да поговори съ непознатото момче, но не можалъ да го настигне.

Нѣколко часа следъ това кметътъ обикалялъ изъ селото и видѣлъ сжщото момче седнало на селския мегданъ да закусва съ сухия си хлѣбъ.